

[Statsministeren.]

gange. Jeg føler det ikke som nogen nyttig opgave i dette øjeblik, hverken for en dansk statsminister eller for en dansk udenrigsminister, at ville forsøge på at give de øvrige skandinaviske nationer, vi samarbejder med, karakter. Jeg ser det som den største danske politiske opgave for øjeblikket at søge at få noget ud af det skandinaviske samarbejde, og er der nuancer — hvad der er — i de skandinaviske regeringers opfattelse, så betragter jeg det som Danmarks opgave at søge at formidle disse nuancer for at nå til et positivt resultat.

Nu har jeg sagt det også i denne sal. Jeg har sagt det mange gange før til det ærede medlem — de øvrige medlemmer af det udenrigspolitiske nævn vil indrømme det —, der har været adskillige forhandlinger i den senere tid, i de seneste måneder, hvor jeg har givet udtryk for det, jeg nu har fremført, og jeg kan ikke sige mere i øjeblikket. Jeg kan ikke overfor så uklart formulerede spørgsmål som dem, det ærede medlem stiller, svare klarere, end jeg har gjort hermed.

Nu sagde det ærede Medlem hr. Ole Bjørn Kraft, at den udenrigspolitiske udredning, den højtærede udenrigsminister havde givet, ikke var tilfredsstillende for ham. Det var naturligvis meget bedre og klarere, det, der var sket i Norge — jeg tror, det var Halvard Langes tale den 30. oktober, det ærede medlem henviste til. Må jeg få lov til, når nu diskussionen skal fortsættes på den måde, overfor det høje ting at bringe et kort citat af, hvad den norske udenrigsminister den 30. oktober sagde til det norske storting:

„Men fordi vi må se i øjnene, at De Forenede Nationer i dag ikke er noget effektivt sikkerhedsorgan, er vi som andre medlemsstater nødt til at undersøge andre muligheder for at løse vort sikkerhedsproblem. Det er da naturligt for os, at vi først tænker på de muligheder, som måtte ligge i et udvidet nordisk samarbejde på dette område. Det er ganske så, at de nordiske landes strategiske stilling ikke er den samme, selv om det ikke er godt at have nogen sikker mening om det. Sikkert er det, at der — både af denne grund og på grund af vore landes forskellige oplevelser under den sidste krig — gør sig en vis forskel gældende i vurderingen af vor udenrigspolitiske situation og af vore

sikkerhedsproblemer. Alligevel synes det klart, at der er så meget, som binder os sammen, at vi må prøve, om det ikke kan være muligt at vinde over det, som skiller.

Som stortinget ved, er der nu sat i gang en fælles undersøgelse af mulighederne og forudsætningerne for nordisk forsvarssamarbejde, og det er meningen, at denne fælles undersøgelse skal søges ført frem til et resultat så fort som muligt. Når resultatet af denne udredning foreligger, vil vi have et bedre materiale, end vi har i dag, til at gøre os op en mening om, hvilken sikkerhed et eventuelt nordisk samarbejde på dette område kan byde os i en utryg verden.“

Dette er essensen af, hvad den norske udenrigsminister sagde til det norske storting, da han fornylig talte om samme emne. Jeg kan ikke se, at ikke den højtærede udenrigsminister og jeg selv i de udenrigspolitiske erklæringer, vi har afgivet overfor det høje folketing, på dansk naturligvis og som vi nu udtrykker os, har været lige så klare i vore udtalelser som den norske udenrigsminister.

Jeg gentager tilsidst: vi finder for øjeblikket, at den første opgave, vi har, er at skabe klarhed over mulighederne for et nærmere skandinavisk samarbejde. Dette er for os det første fornødne, og dette bestræber vi os for. Om landets øvrige udenrigspolitiske orientering har jeg nu to gange udtalt mig så tydeligt, som jeg selv synes jeg kan i dette øjeblik.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg skylder det ærede medlem hr. Kristian Nygaard svar på et par spørgsmål, han stillede mig. Jeg har svaret i første omgang, at man ikke havde noget materiale til at opgøre de materielle skader, der sker ved, at personer kører automobil i beruset tilstand. Derefter spurgte det ærede medlem mig, om jeg ville drage omsorg for, at sådanne oplysninger bliver fremskaffet for fremtiden. Herpå kan jeg kun svare, at jeg skal undersøge muligheden derfor.

Dernæst spurgte det ærede medlem, om det er almindeligt, at der hengår så lang tid, før idømte straffe afsones, som det er sket i det tilfælde, det ærede medlem nævnte. Dertil skal jeg svare, at det er ikke ualmindeligt. Der har som bekendt også været bolig-